

Miikka Niiranen &

Pekka Salminen

SÄ MAKSAT

Miikka Niiranen &

Pekka Salminen

SÄ MAKSAT

JOHNNY
Kniga

Suuret kiitokset Kaj, Jaakko, Kristoffer, Tuomas, perheet ja ystävät.
Ilman teitä tämä ei olisi ollut mahdollista. Ollaan yhteydessä!

Copyright © Miikka Niiranen & Pekka Salminen 2017

Ulkoasu: Maria Mitrunen

Valokuvat: Kristoffer Äpätti

Johnny Kniga Kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation,
PL 314, 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-42680-7

Painettu EU:ssa.

Omistettu Pekan äidin muistolle.

Ei koskaan oo näin hiljaista. Tai onhan tässä autonrenkaiden humina ja muuta, mutta kukaan ei puhu mitään. Mä mietin, tarttuuko tää kaikki ilmassa oleva sumu pintoihin. Muuttuuko pinnat kosteiksi. Kaikkia kuumottaa. Kaikki miettii, jäädäänkö me kiinni. Kuseeko hommat. Tää on kuitenkin toistaiseksi isoimpia projekteja, joita me on yhdessä toteutettu.

Junan maalaaminen vetää aina vakavaks. Se on kuninkuuslaji. Ei mistään saa samoja fiiliksiä. Noita kulkuvälineitä valvotaan monta kertaa tiukemmin kuin seiniä. Ja jos kosahtaa, hintalappu on moninkertainen. Putkassa ei oo ikinä kiva istua, mutta huomenna se ois erityisen perseestä. Sisko täyttää vuosia, ja oon luvannut mennä sen ja mutsin kaa syömään lounasta.

Saavutaan Riihimäelle. Kello on yli kolme. Ei täällä paljon sunnuntain ja maanantain välisenä yönä tapahdu. Sen varaan me laskettiinkin. Kolikolla on myös kääntöpuoli. Ympärillä vallitseva kuollut ilmapiiri tavallaan vaan lisää vainoilua. Kaikki vaikuttaa vähän liian helpolta. Epävarmuus paistaa myös pelkääjän paikalla istuvasta Pablost.

”Nyt ei tunnu hyvältä. Mul ei oo hyvä filis tästä. Miks tääl ei oo vittu ketää?”

Mä en ole lähtenyt Riksuun kattedee maisemia tai kuuntelemaan kitinää tai mitään horoskoopipaskaa. Meillä on hommia.

”Mitä sä nyt sössötät? Poliisikulkueessako mejjän ois pitäny tänne saapuu? Sehän on vaan hyvä, et tääl ei oo ketää.”

Muut on hiljaa. Ja se on ihan ok, ainakaan ne ei puhu perääntymisestä. Pysäköin Aatun mutsin auton nukkuvan yksikerroksisen omakotitalon eteen kadulle. Tästä pääsee lähestymään ratapihaa huomaamattomasti metsän kautta. Ravistellaan lekat autossa, että niistä tulee maalia, sitten kun sitä tarvitaan. Pablo ja Tomi asettelee kommandopipoja päähänsä. Mä vedän tuulitakin vetoketjun ylös asti kiinni ja hupun nauhoista niin kireelle kuin saan. Aatu ei aina vaivaudu edes peittämään kasvojaan, mutta tällä kertaa sillä on kaulalla joku sen mutsin kukkahuivi, jonka se vetää silmiensä alle. Veikkaisin, että huivi on Pariisista tai Pietarista. Se näyttää naurettavalta.

Etenemme metsäpolkua pitkin. On vielä vähän hämää, mutta uusi päivä tekee jo tuloaan. Aatu kuiskaa, että se haluaa maalata vaunun jommassakummassa laidassa, koska aikoo tehdä avaruusvaikutteisen karakterin, jonkun ”pilveä polttavan ihme tyyppin”, piissinsä kylkeen. Tietysti näitä juttuja vois miettiä aikaisemminkin, mutta paikat junan rungolla tulee jaetuksi vasta nyt.

Junien ilmestyessä näkyviin tuntuu, että hengitys salpaantuu ja aistit terävöityy. Me ollaan kuin jotain vahvikoiria. Liikkeet muuttuu määrätietoisemmiksi ja päät pyörii, skannaa ympäröivää maisemaa. Jokainen metsän liike rekisteröityy aivoihin. Ennen ratapihaa ympäröivän

aidan ylitystä jäädään pariaksi minuutiksi paikalleen. Tarkkaillaan jaardeja mahdollisten vartijoiden tai henkilökunnan varalta. Ketään ei näy, joten kavutaan aidan yli ja luikitaan puolijuoksua lähimpien vaunujen kyljelle. Se on vanhanmallinen paikallisjuna, joka ei todennäköisesti ole lähdössä aamulla liikenteeseen. Viiton muille, että jatketaan pari raidetta eteenpäin uudemman valkovihreän stogen kimppuun.

Asetun vaunun vasempaan laitaan. Kaivan muovikasista vispipuuron värisen kannun ja vedän ensimmäiset viivat aavistuksen kostean junan pintaan. Maalin voimakkaan imelä tuoksu täyttää sieraimet ja aerosolihileet leijuvat ilmassa. Hahmottelen kirjaimiani, ne tulee selkärangasta. Kiireessä ja paineessa ne tulee puhtaampina, raaempina ja vailla krumeluureja.

Kirjaimet saavat muotonsa ja täytän niiden ontot sisukset samaisella vispipuuron punaisella ja vaaleansinisellä. Junan valkoinen runko ja vihreät teippaukset jäävät kaiken alle. Teen kirjainten ulkolinjat ja varjostukset syvän tummalla sinisellä. Piissimme eivät ole sävy sävyyn, mutta taustaväri on kaikilla sama. Ostettiin samaa viinipunaista purkit mieheen. Suihkin sillä aaltoilevaa massaa kirjainteni taustalle ja väleihin. Värit natsaa, totean melkein ääneen. Otan pari askelta taakse ja katson, miltä muiden duunit näyttää. Olen muita edellä, joten mulla on hyvin aikaa laittaa loppusilauksena valkoiset kiilteet ja säihkeet tip top. Lopuksi suihkin vielä crewin tägit oman piissini kainaloon.

Kyhätessä ei huomaa ajankulua, eikä osaa oikein jännittää. Heti piissin valmistuttua sekunnit alkaa madella. Tekis mieli luikkia vähän vitun vikkellästi helvettiin täältä. Pablokin vilkuilee ympärilleen sen näköisenä, että olis

valmis poistumaan paikalta. Tomilla on ilmeisesti ongelmia tummansinisen Molotowin lekan kanssa. Maalin tulo tökkii ja piissi on vaiheessa. Aatu on tavoilleen tyypillisesti ajautunut taiteellisen visionsa kanssa umpikujaan. Tai toisiinsa sekoittuneita kirjaimia katsellessa pikemminkin umpisolmuun. Se viettäis täällä varmaan tuntikausia, mutta mä olen sitä mieltä, että tää vartti saa riittää. Sanon Aatulle, että pitää kiirettä, ja autan Tomia taustan värittämisessä.

Jostain meidän takaa kuuluu ääniä. Joku liikkuu rata-pihalla. Kaikki jähmettyvät paikoilleen kuin patsaat. Pidätän hengitystä ja etsin katseellani äänen lähdeä. Ei ketään. Kai se oli joku eläin? Pakko olla. Päätämme jatkaa duunit loppuun. Hermostuneina sykimme Aatun ja Tomin piissit sähkökästi valmiiksi. Sillä aikaa kun muut pakkaa kamat kasaan, otan kameralla hätäiset kuvat. Huonolla onnella tää on viimeinen kerta, kun nähdään nää piissit.

Paluumatka autolle taittuu rivakasti. Me juostaan adrenaliinin valtaamina kuin Usain Bolt satasen sileällä. Tärisevin käsin tökin avainta virtalukkoon ja toivon, että aletaan olla selvillä vesillä. Piiskaan Aatun vanhemmita luvatta lainaamamme harmaan perhecitikan kytkintä polttaen liikkeelle. Koetan pitää pään kylmänä, mutta käyn ylikierroksilla. Ajan liikennesääntöjä tarkasti noudattaen, sillä tää auto on ahdettu täyteen innostuksesta röhkiviä töhrijoita. Pikkuteiltä Hämeenlinnanväylälle päästessämme loputkin jännityksestä laukeaa ja tuuletan hallitsemattomasti. Olo on kuolematon. Me ollaan vittu MPS! Näin mä haluunkin tän menevän. Maunula Painting Squad on crewi, joka tekee eikä vaan puhu paskaa.

Ehditään hyvissä ajoin ennen aamun ensimmäistä junaan takaisin Stadiin ja tarkemmin ottaen Pasilaan. Siellä

on kalliospotti, jossa saa näpättyä hyvät kuvat meidän teoksesta koko komeudessaan – jos maalaamaamme juna ylipäättään lasketaan liikenteeseen. Tomi väsää meille savut. Aatu korkkaa takakontista löytyneen mutsinsa valkkarifliindan ja pistää pullon kiertämään.

Aamun ensimmäinen juna on pettymys. Sen kylkiä ei korista meidän tai kenenkään muunkaan piissit. Päätetään jäädä venaamaan vajaan puolen tunnin kuluttua tulevaa seuraavaa paikkaria. Sen valuessa aamuauringossa ulos Pasilan asemalta näkee heti, että junan viimeisessä vaunussa on meininkiä. Hymy nousee väkisinkin korviin, kun meidän koko vaunun mittainen, ikkunoistakin puolet peittävä järkäleemme rullaa ohi. En meinaa pysyä housuissani, mutta koetan pitää käteni vakaina, että saisin mahdollisimman hyviä kuvia.

2

Maalaamisestakin tulee krapula. Epinefriini pistää pyörimään sängyssä ja ajatukset velloo levottomina. Kellon soidessa puolen päivän aikaan ei ailla olekaan kuin muutama tunti katkonaista unta. Olo ei oo häävi. Käyn äkäisesti suihkussa ja koetan löytää päälleni vaatteet, joissa ois mahdollisimman vähän maali- tai mustetahroja. Täysin tahrattomia vaatteita ei taida ylioppilaspukua lukuun ottamatta löytyä ja se taas tuntuu tilaisuuteen nähden vähän turhan pramealta. Vedän niskaan flanellipaidan ja Carharttin farkut. Kipitän selkä hiessä reilun kilsan matkan Metsälän teollisuusalueen nepalilaiseen.

Vaikka painan tukka putkella, myöhästyn reilun vartin. Äitimuori aloittaa tuttuun tyyliinsä äänekkään ripityksen karjalan murteella, kun näkee tunkkaisen olemukseni.

”Eeei helevetti! Mikko! Taasko sie oot ollu juovuksissa? Oot ollu kaljoissais sunnuntaina? Eihän tuo tuollainen saa töitä eikä mittään.”

Kuittaen äidin marmatukset Murahduksella ja halaan systeriä. Pahoittelen sille, ettei mulla oo lahjaa tälläkään kertaa. Systeriä ei tunnu haittaavan. Alkuhiillostuksen jälkeen mutsikin leppy ja loppulounas sujuu ihan mukavissa

merkeissä. Safkan jälkeen liukenen nopeasti paikalta ja otan puhelua Aatulle. Tekee mieli mennä mehustelemaan yöllisiä tapahtumia.

Aatu on vielä pötköllään mutta ehdottaa tällejä Mau-nulanpuistoon puolen tunnin päästä. Sopii. Vedätän verk-kaisin askelin kohteeseen. Kipaisen matkalla Alepasta pari bissetölkkiä.

Aatu saapuu totutusti melkein tunnin myöhässä sille penkille, jolla me ollaan niin monta kertaa aikaisemminkin istuttu. Se näyttää kuitenkin kiirehtineeltä eikä ole selvästi ehtinyt edes suihkussa käymään.

”Sori, sori. Ei hemmetin hemmetti, ku en meinannu millää löytää pitkii papereita. Tussiki jäi himaan ja piti kääntyy takas hakee sitä.”

”Eipä mitään. Hyvä, et nyt on vehkeet messissä.” En jaksa enää valittaa Aatun myöhästymisistä. Se on kroonista.

”Ootsä kuullu mitään Pablost tai Tomista?” Aatu kysyy.

”Tomi laitto just viestii, et se ois tulos messii, kuhan saa jotkut säädöt hoidettuu. Pablol on mun mielest ilta-vuoro tänää.”

”Aiiight, on varmaa vitun rentoo ajella jotai pakettiautoo näil keleil.”

”Joo, sääliks käy. Onneks itel ei oo hihnaa edessä viel pariin päivään.”

Alkulätinöiden jälkeen fiilistellään eilisen tohinoita ja se saa meidät niin tiloihin, että päätetään lähteä tänäänkin väsäämään. Sitä varten tarvitaan lisää maaleja, joten iltapäiväisten savujen hälvennyttyä nappaamme ostariilta bussin numero 67 kohti Kalliota ja asemoidumme taaimmaiselle penkkiriville, kuten tapana on. Blokkaan näkymät Metro-lehden avulla samalla kun Aatu raapus-taa sanat SOURIS ja RUIN ohuella tussilla ikkunanpieleen.

Keltainen maali valuu nätisti mustaa muovia pitkin. Tuoksu ei oo kovin voimakas, eikä kyydissä olevien eläkeläisten mielenkiinto herää.

Joku elämän kolhima kundi pummii paria nakkulaa heti kun päästään bussista ulos Kurvissa. Alkukesä on ollut sille silminnähdyn rankka. Hellyn ja heitän ukolle lantit taskun pohjalta. Pengerkadun alan putiikissa vaihdamme nopeat läpät tutun myyjän kanssa ja vaiheilemme illan värejä. Lopulta mukaan lähtee kromia, mustaa ja savenpunaista. Tänään mennään klassikkoväreillä. Poistetaan lekaa myös Tomille ja Pablolle, vaikka ei edes tiedetä niiden loppuillan suunnitelmista. Samat värit koko remmille, niin voidaan sitten hämärän tullen miettiä, tehdäänkö kaikki omat piissit vai yksi iso yhteinen.

Ostosrupeaman päätteeksi me haetaan vielä Piritorin smarresta parit Koffit mieheen ja kellahdetaan Pengerpuistoon huilimaan. Johan tässä on touhuttuki. Tomi saa navigoitua itsensä paikalle mutta on lääkinnyt itsensä vaisuks. Aatun jutut käy levottomiksi. Se koettaa ylipuhua meikäläistä thaihierontaan. Oon kuulemma ollu ilman naisen lämpöä turhan pitkään. Tyrmään ajatuksen vetoamalla kehnoon rahatilanteeseen.

Aatu jatkaa hekumointia ja kertoo jälleen kerran taiteilija-enonsa aikanaan tarjoamasta miehistymisriitistä: Eksentrisen enon kanssa ulkosalla tyhjennetty punaviinitonkka johti tilanteeseen, jossa se talutti pari viikkoa vaille täysi-ikäisen Aatun hieromalaitukseen. Enon vipaama viiskymppinen kourassa Aatu oli sitten seisoskellut tuoksukynttilöiden keskellä ennen kuin kokeneempi täti-ihminen otti homman haltuun. Aatu ei saanu ees kisaan sanotuksi, kun se oli jo pistetty patjalle makuulle. Eipä aikaakaan kun daamilla oli kahden käden ote lemmen-

lihaksesta. Se oli sit menoa. Tädin kädet kävi kuin jazz-rumpalilla ja muutamaan otteeseen se lisäsi perusvoidetta väliin. Sellaista kosketusta ei kuulemma muualta saa.

Kuulen tarinan noin sadannen kerran. Mun pää ei käänny. Niin puutteessa mä en ole. Aatu ei kuitenkaan hevillä luovuta, pehmittämiseni jatkuu tunteja. Aiheesta päästään seuraavaan vasta kun Pablo koodaa ilmoittaakseen, että kiesi on tältä illalta pysäköity ja vapaus koittanut. Selostan puhelinlinjoja pitkin illan suunnitelmia Pablolle, joka ei kuitenkaan kuulosta järin innostuneelta. Sen tyttöystävä, Sofi, on vaatinut huomiota tänä iltana. Jotain treffitapaista on sovittuna. Yritän puhua Pabloa ympäri, mutta se hangoittelee vastaan eikä pysty tällä kertaa joustamaan. Puhelun jälkeen omatkin filikset lerpaa. Kaikkia ois tänään tarvittu. Lohdutukseksi me hiihdetään Helsinginkadun handeliin ja kyykitään flindat valkkaria mieheen.

Huomaan olevani jo aika jurrissa, kun Pablo yllättäen rimpauttaa ja kysyy sijaintia. Se kertoo riidelleensä Sofin kanssa ja deitit vaihtuivatkin vapaailtaan. Esitän kohteita pahoittelee, vaikka oikeestaan oon hyvilläni asioiden saamasta käänteestä. Tänään vois sittenkin olla äksöniä luvassa. Nättiä!

Aatulla ja Tomilla on turhankin paljon päihtymystilan tuomaa itseluottamusta. Ne haluais mennä juna- tai metroradan varteen. Jarruttelen poikien intoa. Tarkoitus on väsätä niin iso piissi, että sen tekeminen vie tovin. Muutenkin mun mielestä meidän tulis panostaa siihen, että kotikulmat näyttää siltä miltä pitää, ennen kuin keskitytään muihin kaupunginosiin. Tukka putkella paikalle pölähtänyt Pablo yhtyy kantaani, ja saamme tahtomme läpi. Illan kohteeksi valikoituu maunulalaisen alikulkutunnelin toinen seinä. Kokonaan. Oon aina ohi kulkiessani

kelannut, että sinne pitäis saada lattiasta kattoon ulottuvat MPS-piissit ja pikimmiten.

Matkalla Maunulaan mietimme, että bussien pitäisi olla samassa kunnossa kuin lapsuuden muistoissa. Silloin tägien peittämien ikkunoiden läpi oli vaikea nähdä maisemia. Lähes tyhjässä dösässä teemme parhaamme ja kun jäämme Tuusulantien ylittävällä sillalla pois kyydistä, peräosa onkin aikamoisen remontissa.

Tunneliin päästyämme Pablo alkaa luonnostelevaan linjoja seinälle meidän muiden vielä kessutellessa ja tisuutellessa. Kännissä kyhääminen on helvetin hauskaa, mutta siinä piilee se ongelma, että itse maalaaminen meinaa helposti unohtua. Touhu on yleensä niin leppoisaa ja pitkäkestoista, että pahimmassa tapauksessa vartijatkin saattavat ennättää ristiinrunkkaamiseltaan mestoille.

Mä värittelen taustoja, Tomi ja Aatu fillaavat kirjaimia ja Pablo keskittyy hienovaraisempaa lähestymistä vaativiin yksityiskohtiin. Mun tehtävä on käytännössä maalata monta neliometriä betonia savenpunaisella piiloon. Näinkin yksinkertainen toiminta voi viedä hurmioon. Meininki on vitun hyvä. Tunneli on spraysta sakeana ja maali tuoksuu varmaan Oulunkylään asti.

Lopputuloksena on kondiksemme huomioon ottaen yllättävänkin hyvä. Aurinko nousee ja ihastelemme maalista kostea seinää. Siinä se sinivalaan kokoinen MPS-piissi nyt seisoo. Toivon mukaan buffaajatkin tajuaa jättää tämän tuhdin kaunokaisen rauhaan.

Käyskentelemme onnellisina tupakkaa poltellen kotti kotejamme. Houkuttelen Aatun ja Tomin kämpilleni väijymään YouTubesta Stockholm Subway Storiesia ja polttamaan käyhää. Uuvahdan säkkituoliini jo pätkän alkuminuuteilla.

3

Meidän crewi on ollut olemassa kuutisen vuotta. Me perustettiin MPS Aatun ja Pablun kanssa yläasteen jälkeisenä kesänä. Oltiin sotkettu seiiniä jo seiskaluokalta asti, mutta tohon aikaan tuntui, että on otettava askel eteenpäin. Olin lopettanu futiksen edeltävänä talvena, kun se ei enää napannu. Luppoaikaa oli siis runsaasti ja jotain oli kehiteltävä. Päätettiin lisätä väsäämistä. Mun ja Pablun yhteinen taival alkoi jo Maunulan ala-asteelta. Saarisen Mikko ja Karim El Asri lyötiin samaan pulpettiin istumaan ja siitä lähtien ollaan hengattu. Pihojen vanhemmat kunnit kutsui Karimia Pabloksi, koska se tummine piirteineen näytti muka Pablo Escobarilta. Nimi jäi elämään.

Yläasteella luokallemme tuli suitsukkeen tuoksuisen takkutukka, jolla oli aatelinen nimi. Aatos Anselmi Schenberg muutti perheensä matkassa Pirkkolaan rintamamiestaloon jostain Etelä-Helsingistä, koska sen taidemaalari-faija oli ajautunut taiteelliseen takalukkoon ja tarvitsi lisää tilaa sekä luontoa ympärilleen. Noista lähtökohdista me Betoni-Maunulan pikkukovikset ei oltu ensin tohkeissamme, mutta uuden tulokkaan pisteet nousivat heti, kun se vohki fajiansa kirjahyllystä Subway Artin ja

toi sen mukanaan kouluun. Yhtäkkiä meillä oli yhteisiä intressejä.

Siihen, että meistä tuli vandaaleita, vaikutti varmasti myös mun isosiskon silloinen kundi, Ana. Se kuului ja kuuluu yhä Maunulan ja oikeastaan koko Stadin näkyvimpiin lukeutuvaan OLS:ään eli OUTLAWS-crewiin. Vittu että mä katoin sitä ylöspäin. Niin kingi jätkä ja sen olemuksessa oli tietynlaista auktoriteettia, jota sen sana CHIEF osuvasti kuvasti. Etenkin sen piissit noilta ajoilta on porautuneet mun verkkokalvoille. Ana tietää, miten tila otetaan haltuun. Sen kirjaimet on selkeitä mutta näyttäviä, ja aina puoli metriä muita korkeampia. Sen piissit vangitsee katseen paremmin kuin H&M:n bikinimainokset.

Ana nyt ei varsinaisesti kannustanut graffitin pariin vaan ennemminkin vittuili meidän harakanvarpaista ja lelutyyleistä. Uskoakseni se kuitenkin salaa diggasi siitä, että räkänokatkin kiinnostuivat seinien töhrimisestä. Ainakaan se ei vetänyt meitä pataan, vaikka baitattiin niiden tyylejä aika rankasti. Omat tyylit muovautui vasta vuosien myötä.

Oltiin oltu polskimassa Pikkukoskella ja siirrytty sieltä Aatun kämpille valmistamaan Rainbown pakastepitsoja. Sen vanhemmat oli taas jossain kulttuuririennoissa, kuten aina, ja kuunneltiin Devin The Dudea peltsiä poltellen. Tuttuun tapaan sketsailtiin siinä ohessa. Olin pyöritelty sitä mielessäni, mutta siinä hetkessä mä nostin sen esiin: perustetaan crewi. Vastaanotto oli positiivinen. Pojat ei saaneet päihtymystilaltaan suuta auki mutta hymyilivät erittäin myötämielisesti. Keskustelut tulevan yhdistyksemme nimestä saatiin käyntiin vasta savujen hälvennyttyä. Aatun mielestä nimen olis ehdottomasti tullut olla Avaruudesta Tulleet Pajauttavat Suuret Apinat. Sain

vakuutettua jätkät siitä, että kirjainyhdistelmä ATPSA ei oo kovinkaan iskevä. Aatu jankkasi edelleen, että ainakin sen kiinnostus avaruutta ja pajautusta kohtaan tulisi käydä nimestä ilmi. Pitkällisen taivuttelun jälkeen Aatu-kin uskoi, että suoraviivaisempi nimi olisi parempi. Silloin Pablo heitti ilmoille ehdotuksen MPS – Maunula Painting Squad. Se oli siinä.

Alkuajat oli aikamoista hulinaa. Bommattiin kotikulmia vuorokaudenajasta välittämättä eikä juuri salailtu osuuttamme asiaan. Pahimmillaan Aatu vedätti pitkin kyliä niskassaan hipahtava farkkurotsi, jonka selkämukseen se oli tehtaillut tusseilla MPS. Huh huh, mitä idareita me oltiin. Sellaisesta sikailusta melkein kuuluiskin saada sakkoa. Onneks tuolloin ei tullut mitään isompaa selkkausta virkavallan kanssa. Kai meillä oli vaan kova tarve tulla nähdyksi.

Ja kyllä meidät huomattiinkin. Ei mennyt kahta kuukautta, kun Ana tuli sanomaan, ettei meidän toiminnassa ole mitään järkeä ja että on vain ajan kysymys, koska jäädään kiinni. Omien kotikulmien silmitön remppaaminen oli sen mielestä lyhytnäköistä touhua. Se opetti meille kaks omaa nyrkkisääntöään, jotka kuuluivat: 1) älä töhri kilometrin säteellä kotiovesta ja 2) pidä mahdollisimman vähän todistusaineistoa kotona. Meitä varten se oli kehittänyt vielä kolmannen nyrkkisäännön: älä äpäroï. Ohjeita ruvettiin jossain määrin noudattamaan ja toiminta sai suunnitelmallisempia piirteitä. Tämä tarkoitti sitä, että maalattiin laajemmalla alueella ja pääasiassa yöaikaan. Välillä oltiin ihan selvinkin päin.

Jossain vaiheessa porukkaamme tarrautui pari vuotta nuorempi Tomi. Pikkukaverin temperamentti ja äkkipikaisuus aiheutti joskus ongelmia, mutta se sai paljon

anteeksi, koska tunsi kulmien kotikasvattajat ja kaikki ikäisensä kauniit mimmit. Se loi toiveikkaita näkymiä ainaiseen pilven ja pillun puutteeseemme. Tuomiensa hyötyjen ja utteran työmoraalinsa ansiosta Tomista tuli crewimme neljäs täysivaltainen jäsen. Totuuden nimissä on sanottava, että alkuun vesselin kädenjalki oli esikoululaisen tasolla. Tomi kuitenkin piirsi maanisesti ja kehittyi silmissä. Nykyään senkin piissit toimii romulaisuudestaan huolimatta.

Tommin verkostojen avulla sai alkunsa myös porukkamme ainut vakava parisuhde, kun se sai kerran puhuttua meidät sisään pakilalaisessa luksuskämpässä pidettyihin kotipirskeisiin, joihin meitä ei oltu kutsuttu. Siellä oli talo täynnä meheviä mimmejä, joista yksi oli Sofi. Pablo iski siihen silmänsä jo eteisessä, eikä ukosta ollut koko iltana meille seuraa. Se keskittyi Sofin kivittämiseen. Pari liian monta taklausta päähänsä saanutta lätkäjätkää heitti aamuyöllä mut, Tommin ja Aatun pihalle. Osittain varmaan siks, että oltiin vaihdettu musiikki Rihannasta Three Six Mafiaan liian monta kertaa. Pablo laittoi mimmin frendien edelle ja jäi sille tielleen. Me muut käveltiin leuat rinnassa Maunulaan. Siitä asti Pablo ja Sofi on olleet yhdessä.

Kaikki pinnat on tehty maalattaviksi. Tärkeintä on, että oma kädenjälki näkyy ympäri kaupunkia. Jännityksestä purkautuva adrenaliini ja hatsit yhdessä ystävien kanssa. Parasta. *Sä maksat* hyppää kursailematta pohjoishelsinkiläisten graffitimaalareiden nahkoihin töhrimisen, sekoilun ja sotkuisten ihmissuhteiden kaaokseen.

”Toisin kuin junat, jotka monesti hurisevat uhkaavasti jaardeilla ladatessaan varausta akkuihinsa, metrot ei pidä mitään ääntä. Muut on jo aloittaneet sumuttamisen, joten otan paikkani vaunun keulasta ja rupean tekemään. Lekojen kolina ja suhina kaikuu muutoin mykässä hallissa. Tähtään viiden minsan piisseihin enkä hiero detaljeja. Paksulla suuttimella ja kovalla paineella porkkanaa ehommaksi.”

Ja putsauksesta aiheutuvat kulut maksat sinä.

JOHNNY
Kniga
www.johnnykniga.fi

84.2 ISBN 978-951-0-42680-7

Valokuvat: Kristoffer Äpätti